Rocznik Leszczyński - zasady redakcyjne. Wskazówki dla autorów

Rocznik Leszczyński - zasady redakcyjne. Wskazówki dla Autorów.

Objętość i zawartość nadsyłanych tekstów

1. Objętość artykułu problemowego, artykułu recenzyjnego oraz opracowania nie powinna przekraczać dwóch arkuszy wydawniczych (80 tys. znaków ze spacjami), łącznie z przypisami. Artykuły o większej objętości należy konsultować z Redakcją. Do podanej wyżej objętości wlicza się nadsyłane z tekstem głównym:

- streszczenie w języku polskim lub angielskim (do 1500 znaków),
- słowa kluczowe w języku polskim lub angielskim (3-5 słów),
- bibliografię,
- krótką notkę o autorze (imię i nazwisko, tytuł naukowy lub zawodowy, afiliację lub informację o miejscu pracy, adres e-mail, numer ORCID jeżeli jest).

Redakcja przyjmuje do numeru jeden artykuł autora. Dopuszczalne są ewentualnie dwie recenzje.

1. Objętość recenzji nie powinna przekraczać 0,5 arkusza wydawniczego (20 tys. znaków ze spacjami).

Zasady zapisu w tekście zasadniczym

1. Wszystkie elementy pismem tekstowym, bez wersalików.

1. Tekst wyjustowany. Czcionka Times New Roman rozmiar 12, interlinia – 1,5, marginesy 2,5 cm. Strony numerowane w prawym dolnym rogu. Akapity – wcięcie 1,25 cm.

1. Tytuł artykułu lub artykułu recenzyjnego wyśrodkowany.

W przypadku recenzji – nad tekstem w nagłówku: pełne imię (imiona) i nazwisko autora recenzowanej pracy, pełny tytuł według strony tytułowej (gdy recenzja dotyczy pracy zbiorowej lub edycji źródłowej, po tytule podajemy pełne imiona i nazwiska redaktorów lub wydawców; jeśli praca jest wielotomowa — liczbę tomów lub części cyframi arabskimi, np. t. 1–2), miejsce i rok wydania, nazwę wydawnictwa, liczbę stron, ewentualnie nazwę serii wydawniczej.

1. Pisownia słów „wiek” i „rok”: po numerycznie podanym roku lub stuleciu skrót (np. 1138 r., w XVI w.), przed numerycznie podanym rokiem i stuleciem pełny zapis (np. w połowie roku 1815; w wieku XIX).

1. Nazwy miesięcy cyfrą rzymską, gdy występują wraz z dniem i rokiem, bez oddzielających je kropek (np. 6 VI 1989 r.), w innych przypadkach w ich brzmieniu słownym (np. 1 września; w grudniu 1740 r.). W przypadku okresów czasu używamy półpauzy (–) i nie stosujemy dywizu (-), np. 1–10 maja 1900 r., l maja – 10 czerwca 1900 r. , XVI–XVIII w., 1914–1918. W przypadku fragmentów cytowanych, daty można pozostawić w brzmieniu jak w źródle

(np. „List de data wtórego septembris wysłany”).

1. Liczebniki do 10 włącznie zapisujemy słownie, od 11 – cyframi (np. pięciu posłów; 30 osób). W przypadku liczebników porządkowych po cyfrze stawiamy kropkę (np. w 12. rzędzie). Jednak w zwrotach „w drugiej połowie” czy „w latach dwudziestych” nie używa się cyfr. W liczebnikach stosujemy spację oddzielającą rzędy wielkości, np. 4 321, 12 357, 567 321. Przy zapisie cyfrowym stosujemy skróty: tys., mln, mld, np. 7 tys., 2 mln, 15 mld.

1. Wymieniając w tekście po raz pierwszy osobę podajemy jej pełne imię (imiona) i nazwisko (np. Jerzy Grotowski; Johann Gustav Gottlieb Büsching), ewentualnie pełniony urząd/funkcję; przy kolejnym jej przywołaniu podajemy tylko inicjał imienia (inicjały imion bez spacji pomiędzy nimi) i nazwisko (np. J. Grotowski; J.G.G. Büsching) lub samo nazwisko.

Obce imiona zapisujemy w brzmieniu oryginalnym (np. Paul Witting, Johann Jacob Korn), z wyjątkiem osób zwyczajowo występujących w formie spolszczonej (np. Jerzy Waszyngton, Wolter, Michał Anioł) oraz osób i dynastii panujących. Imiona i nazwiska odmienia się przez przypadki, wg zasad przyjętych w „Słowniku języka polskiego”, t. 1-2, PWN, Warszawa 2000 i „Nowym słowniku ortograficznym”, PWN, Warszawa 2002.

1. Nazwy miejscowości podajemy w formie zwyczajowo używanej w języku polskim (np. Ratyzbona nie Regensburg; Akwizgran nie Aachen), a jeśli takiej tradycji brak – w brzmieniu oryginalnym (np. Poitiers, Cuxhaven). W uzasadnionych przypadkach można podać w nawiasie nazwę historyczną lub pozostawić jedynie nazwę historyczną.

1. Cytaty podajemy kursywą np. J. Kowalski powiedział: *Uważam, że nie należy pisać po łacinie.*, identycznie postępujemy z obcymi terminami i sformułowaniami, np.: *Landtag*, *vis à vis*.

1. Przywoływane w tekście tytuły czasopism zapisujemy w cudzysłowie (np. „Posener Zeitung”; „Słowo Polskie”, „Gazeta Polska”), zaś tytuły dzieł kursywą, bez cudzysłowu (np. *Urkundensammlung zur Geschichte des Fürstenthums Oels*).

1. W tekstach stosujemy skróty słownikowe typu: godz., kg, ha, km, gen., płk, kpt., prof., doc., mgr, dr hab., m.in., tzw., tj., np., itd., itp. Powszechnie znane skróty stosowane w literaturze, np.: PRL, ZSRR, PZPR, AK nie wymagają rozwinięcia.

1. Pseudonimy zapisujemy w cudzysłowie, a nazwiska dwuczłonowe łączymy dywizem.

1. Cytaty zapisane innym alfabetem niż łacińskim wymagają transliteracji.

Zasady zapisu w przypisach

1. Wszystkie zasady edycji teksów są w przypadku przypisów analogiczne do edycji tekstu zasadniczego, z wyjątkiem rozmiaru czcionki (obowiązuje rozmiar 10) i interlinii (odstęp pojedynczy). Numery przypisów umieszczamy w

górnym indeksie. W przypadku sąsiadowania odsyłacza ze znakiem przestankowym kończącym zdanie – odsyłacz występuje przed tym znakiem (z wyjątkiem skrótów zakończonych kropką, np.: w. lub r.).

1. Pierwszy raz przywołując pracę podajemy: pełne imię (imiona, a gdy nie udało się ich ustalić, wówczas [?] w nawiasie kwadratowym, np. [?] Nowak) oraz nazwisko autora zapisane antykwą. Tytuł zapisany kursywą, jeśli wydawnictwo jest wielotomowe, wówczas antykwą numer tomu i/lub części, miejscowość i rok wydania. W przypadku serii wydawniczej po roku wydania w nawiasie okrągłym antykwą podajemy nazwę serii, podserii, numer w obrębie serii oraz stronę lub strony, do których odnosi się odwołanie np.:

Wojciech Roszkowski, *Historia Polski 1914–1994*, Warszawa 1995, s. 39-41.

Mateusz Goliński, *Wokół socjotopografii późnośredniowiecznej Świdnicy*, cz. 1, Wrocław 2000 (Acta Universitatis Wratislaviensis No 2203, Historia 141), s. 111.

1. Przy powtarzaniu cytowanego dzieła po nazwisku autora podajemy kursywą skrót tytułu z wielokropkiem oraz stronę lub strony, do których odnosi się odwołanie (bez używania skrótów *op. cit.*, *loc.cit.*), np.:

Roszkowski, *Historia…*, s. 79.

Goliński, *Wokół socjotopografii…*, s. 66-67.

1. Przy cytowaniu tego samego dzieła, co w poprzednim przypisie stosujemy odnośnik łaciński *ibidem*:

Ibidem, s. 60.

1. Przy wymienianiu tego samego autora w jednym przypisie kilka razy z rzędu, nie powtarzamy nazwiska, lecz stosujemy zapisy *idem* (dla mężczyzny), *eadem* (dla kobiety) oraz *eidem* (dla co najmniej dwóch autorów), np.:

1. Biały, *Niemieckie ochotnicze formacje zbrojne na Śląsku w latach 1918-1923*, Katowice 1976, s. 39-41; *idem*, *Ruch narodowosocjalistyczny w prowincjach śląskich*, Wrocław 1987, s. 63.

1. Powołując się na artykuł w pracy zbiorowej, w księdze pamiątkowej, w słowniku, encyklopedii lub leksykonie, prócz autora i tytułu, pełny tytuł publikacji kursywą, następnie w kwadratowym nawiasie litera w i dwukropek [w:], a potem pełne imię (imiona) i nazwisko redaktora (redaktorów) poprzedzone skrótem red. (nie: pod red.), a w przypadku prac obcych po skrócie w języku recenzowanej pracy (np. ed., hrsg. von, bearb. von) i stronę lub strony, do których odnosi się odwołanie np.:

Wojciech Dominiak, *Rozwój gospodarczy księstwa opolsko-raciborskiego za Władysława I*, [w:] *Korzenie*

środkowoeuropejskiej i górnośląskiej kultury gospodarczej, red. Antoni Barciak, Katowice 2003, s. 79.

Carsten Rabe, *Alma Mater Leopoldina. Neue Befunde zur ersten schlesischen Universität*, [w:] *Silesiographia. Stand und Perspektiven der historischen Schlesienforschung. Festschrift für Norbert Conrads zum 60. Geburtstag*, hrsg. von Matthias Weber, Carsten Rabe, Würzburg 1998 (Wissenschaftliche Schriften des Vereins für Geschichte Schlesiens, Bd. 4), s. 481-490.

6a. Jeśli książka ma więcej niż trzech redaktorów, wówczas podajemy pełne imię i nazwisko redaktora wymienionego na pierwszym miejscu, a następnie stosujemy skrót et al., np.:

Personae, colligationes, facta, red. Janusz Bieniak et al., Toruń 1991.

1. Cytując artykuł w czasopiśmie, jego nazwę podajemy w cudzysłowie antykwą, po przecinku numer rocznika cyfrą arabską (bez oznaczeń typu R., T., vol., Bd.) i bez przecinka rok w nawiasie; jeśli czasopismo posiada podział na zeszyty lub numery to po przecinku numer zeszytu lub numeru zapisany cyfrą arabską, oraz jako ostatni element stronę lub strony, do których odnosi się odwołanie np.:

Henryk Samsonowicz, *Handel na pograniczu polsko-śląskim w świetle danych komory celnej w Częstochowie z 1584 r.*, „Kwartalnik Historyczny", 99 (1992), 4, s. 3-16.

1. Przy cytowaniu publikacji elektronicznych, prócz danych autora i tytułu (jeśli takowe istnieją), podajemy stronę WWW (pełen adres sieciowy) i datę dostępu podaną w nawiasie okrągłym np.:

Małgorzata Kysil, *Akta rodziny Schaffgotschów w zasobie Archiwum Państwowego we Wrocławiu*, s. 3, http://www.archiwa.gov.pl/images/stories/Wydawnictwa/AP_Wroclaw_ M_ Kysil. pdf (dostęp: 3 II 2010)

1. Sporządzając przypisy źródłowe z materiałów archiwalnych podajemy kolejno: nazwę archiwum, muzeum lub biblioteki (lub skrótu po wprowadzeniu takowego za pierwszym razem), nazwę zespołu w przypadku materiałów archiwalnych, sygnaturę jednostki archiwalnej ewentualnie tom cyfrą łacińską, dalej – w przypadku, gdy występuje – pełne imię i nazwisko autora i tytuł dzieła w cudzysłowiu. Na końcu: numer strony (karty) np.:

Archiwum Państwowe w Krakowie (dalej: APKr), Akta miasta Wieliczki, sygn. 2512, pismo burmistrza Wieliczki do magistratu Bochni z 15 X 1905.

Archiwum Państwowe w Lesznie (dalej: APL), Akta miasta Leszno, sygn. 1355, s. 6

Biblioteka Zakładu Narodowego im. Ossolińskich we Wrocławiu, [Maciej Dargodzki], „Dyskurs o monecie", 242, s. 317-324.

1. Sporządzając przypisy źródłowe z prasy stosujemy zapis: pełne imię (imiona) i nazwisko autora zapisane antykwą

(jeśli publikacja sygnowana jest imieniem i nazwiskiem), tytuł zapisany kursywą, w cudzysłowie antykwą nazwa gazety, przecinek, numer rocznika zapisany cyfrą arabską, data dzienna wydania gazety lub miesiąc, strona np.:

Alfons Parczewski, *O zachodnią granicę Polski*, „Gazeta Opolska", nr 35 z 13 II 1919, s. 3.

1. W przypadku odwoływania się do relacji historii mówionej podajemy: nazwę archiwum i sygnaturę (jeśli dotyczy), pełne imię i nazwisko autora relacji, informację kto i kiedy przeprowadził wywiad i dokonał nagrania (ewentualnie jeżeli inna osoba dokonała transkrypcji lub opracowania – podajemy transkrybenta/-tkę i osobę opracowującą, np. AOPiP, sygn. AHM-1, Relacja ks. Alojzego Swobody, 12 IX 2008 r. (świadectwo sporządzili W. Kucharski, Piotr Sroka; oprac. P. Sroka); AOPiP, sygn. AHM-515, Relacja Jana Miodka, 19 XI 2015 r. (sporządziła i oprac. K. Bock-Maruszyk).

1. W zapisie stosujemy następujące skróty: – brak daty: b.d., – brak miejsca wydania: b.m., – maszynopis: mps, – maszynopis powielany: mps powielany, – karta: k., – karta 32 przednia, recto: k. 32r, – karta 32 tylna, verso: k. 32v, – strona: s. (zakres stron podajemy stosując półpauzę łączącą a nie dywiz, np. s. 16–17; 234–265 itd.), – nieliczbowana: nlb (w przypadku przeliczenia podajemy w nawiasie kwadratowym, np. s. [46], – tłumaczenie: tłum.
2. Odwołując się do obszerniejszego fragmentu tekstu źródłowego lub publikacji, mieszczącego się na kilku stronach, podajemy precyzyjny zapis od-do np. s. 65–66, s. 134–142), nie stosujemy zaś skrótów typu s. 65n (lub s. 65f), s. 134nn (lub s. 134ff). W wyjątkowych sytuacjach przy odwołaniu do monografii można zastosować zapis *passim*.

Materiał ilustracyjny:

1. Istnieje możliwość publikacji ilustracji do tekstów, ale jedynie czarno-białych. Ilustracje dołączone do tekstu powinny być opisane (w tym imię i nazwisko autora, miejsce i czas powstania) oraz zaopatrzone w informacji o posiadaniu zgody na publikację, którą Autor uzyskał we własnym zakresie. Na końcu podpisów pod ilustracją nie stosujemy kropek.
2. Materiał ilustracyjny należy dostarczyć w zapisie cyfrowym na płycie CD / DVD lub przesłać pocztą elektroniczną, przy czym minimalna rozdzielczość to 300 DPI. Ilustracje z gorszą rozdzielczością oraz bez podania źródła pochodzenia nie będą publikowane.

Tabele i wykresy:

Dołączane do tekstów tabele i wykresy numerujemy cyframi arabskimi. Po numerze należy podać nazwę tabeli lub wykresu (antykwą). Jeśli w tekście głównym nie podano źródła informacji zawartych w tabeli bądź zilustrowanych za pomocą wykresu, wówczas podajemy je pod tabelą lub wykresem. Zapis poprzedzamy słowem Źródło i dwukropkiem, np:

Tabela 1. Nadania i transakcje klasztoru benedyktynów w Lubiniu w latach 1295-1563.

Wykres 5. Porównanie trendów oraz liczby chrztów i pogrzebów w parafii św. Michała Archanioła w Warszawie w latach 1945–2016.

Źródło: Joanna Dybowska, *Intensywna emigracja a stan ludności w województwie opolskim*, „Studia Migracyjne – Przegląd Polonijny", 42, 2016, nr 3, s. 173, tab. 2.

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych GUS.

Bibliografia:

Na końcu artykułu znajduje się obowiązkowa bibliografia, ułożona w następującej kolejności: archiwa, muzea i biblioteki; druki i wydawnictwa źródłowe; literatura, ułożona alfabetycznie według nazwisk lub (w razie ich braku) tytułów. W bibliografii stosujemy pełne imiona autorów, redaktorów oraz wydawców.

Zasady etyczne związane z publikowaniem w „Roczniku Leszczyńskim"

„Rocznik Leszczyński" jest czasopismem regionalnym – naukowym, publikującym jedynie teksty oryginalne, które nie były złożone do druku w innym czasopiśmie lub wydawnictwie. Nie przyjmuje się do druku również publikacji wielokrotnych, opartych na tych samych badaniach, które ukazały się już w innych czasopismach. Jakiekolwiek przypadki nierzetelności naukowej, której przejawem jest *ghostwriting* (nieujawnienie udziału rzeczywistych autorów) oraz *guest authorship* (dopisywanie do tekstu autorów niemających wkładu w powstanie tekstu) będą demaskowane wraz z upublicznianiem informacji na ten temat, powiadamianiem macierzystej jednostki i innych podmiotów naukowych. Autor zobowiązany jest również do ujawnienia źródeł finansowania swojej pracy, wkładu instytucji naukowo-badawczych, stowarzyszeń i innych podmiotów (*financial disclosure*). Z w/w powodów Autor wypełnia oświadczenia o oryginalności złożonego teksu oraz o procentowym wkładzie w jego powstanie.

Procedura recenzowania

Redakcja zastrzega sobie prawo do wstępnej oceny nadsyłanych tekstów. Artykuły, po przejściu pierwszej weryfikacji w ramach Redakcji, kierowane są do dwóch recenzentów. Recenzje odbywają się przy zachowaniu procedury *double blind* (anonimowości zarówno autora, jak i recenzenta). Recenzje przygotowywane są w oparciu o formularz recenzencki. Recenzent zobowiązany jest do podpisania odpowiedniego oświadczenia o kierowaniu się jedynie względami merytorycznymi. W przypadku rozbieżności w dwóch recenzjach, Redakcja powołuje trzeciego recenzenta. Po uzyskaniu pozytywnych recenzji, Redakcja podejmuje decyzję o skierowaniu tekstu do druku. O wszystkich etapach procedury autorzy są informowani drogą elektroniczną. Tą samą drogą otrzymują teksty recenzji i ewentualne prośby o wprowadzenie poprawek do tekstu.

Przekazywanie tekstu

Teksty oraz powiązane z nimi materiały należy przesyłać drogą elektroniczną na adres elektroniczny Redakcji: rocznik@leszno.pl

Przed wysłaniem należy sprawdzić, czy:

- plik został zapisany w formacie Microsoft Word (doc), Open Office lub RTF,
- tekst spełnia wymagania stylistyczne i bibliograficzne zgodne ze **Wskazówkami dla autorów**,
- ilustracje i wykresy zostały przygotowane w osobnych plikach w rozdzielczości min. 300 DPI,
- w przypisach uwzględniono aktualne adresy URL przywoływanych stron internetowych,
- spełniono zalecenia odnośnie przygotowania tekstu, który ma zostać poddany recenzji *double-blind* (we właściwościach pliku usunięte zostały dane o autorze).
- złożono oświadczenia o oryginalności tekstu i wkładzie procentowym autora, zarazem oświadczenie o udzieleniu przez autora licencji CC. Wypełnione oświadczenie należy wgrać jako plik dodatkowy (skan z podpisem) wraz z artykułem.

Opracowała zastępca redaktora naczelnego

dr Elżbieta Olender

Załączniki:

Załącznik nr 1 Wzór streszczenia, abstractu, notki o autorze etc.

Załącznik nr 2 Formularz recenzyjny

Załącznik nr 3 Oświadczenie recenzenta czasopisma „Rocznik Leszczyński”